

Spot er maar mee

NANCY-OSSEY, OF -ESSAY, OF.....

Na het bezoeken van een open dag op Kleine Brogel, samen met Eric Schel, was ik verkocht. Vliegtuigen trokken mijn hele leven al mijn aandacht, en fotograferen was al een beetje een hobby van me, een leuke combinatie dus. Dan maar eens een keer mee naar een open dag wat verder weg, het leek me wel spannend.

In die tijd (1997) was de voorinformatie echter nog beperkt, en werd zo'n beetje alles uit de Scramble gehaald. Er zou in juni een open dag zijn in Nancy, en Mirages platen in hun eigen omgeving zou wel gaaf zijn. Op zondagmorgen al vroeg uit de veren, en op naar Mill, om van daaruit naar Frankrijk af te reizen. Voor mij was het toen een hele trip, 500 kilometer enkel!

Met de landkaart op schoot richting het zuiden. Het veld moest ergens links onder Nancy liggen, één of ander riviertje over en dan waren we er, en het heette Ossey, of zoiets. Het zal er wel druk zijn zelden we nog tegen elkaar, maar dichtbij het veld was het nog erg rustig, sterker nog, we leken de eersten te zijn, of...

Geen open dag... wel een dump met twee Noratlassen. (Nancy-Essay, 1997, Eric Schel)

Toen we bij de poortwachter aankwamen maar eens gevraagd. "No no, geen open dag op Nancy-Ochey, maar iets van Essay", en verder zei hij nog wat, maar dat konden we niet verstaan. Van het heliveld Nancy-Essay had Eric al wel eens gehoord, er moesten een hoop Gazelles staan, ook wel gaaf, en het zou ergens dichtbij Nancy liggen. De kaart maar weer opgepakt, en daar stonden een stuk of vijf zwarte vliegtuigjes op, rond Nancy. Stuk voor stuk dan maar. Het eerste veld waar we aankwamen bleek niet het goede, het bleek een para-sportvliegveld te zijn, maar toch even naar binnen lopen om navraag te doen. Er stond een leuke PC 6 binnen in de hangar, en ons werd gevraagd of we misschien zin hadden een sprongetje te wagen.

Nee, we hadden 500 kilometer gereden om kisten te platen! Gelukkig konden zij ons wel het juiste veld aanwijzen op de kaart, en na een tochtje door de stad kwamen we aan bij het veld, waar twee oude Noratlassen uit lagen te roesten. Gelukkig, het leek erop dat de vliegshow nog niet was begonnen, en de poort moest ergens aan de zuidkant van het veld zijn. Snel naar de andere kant, en na bijna het leven van een Franse hond drastisch ingekort te hebben, kwamen we bij de poort aan. Er stonden daar wat Engelse spotters, maar meer ook niet.

Ja, dit was toch ECHT wel Nancy-Essay, en er zou hier toch ECHT een Porte Ouverte zijn, maar omdat er op deze dag Franse verkiezingen waren, was deze open dag dus ook ECHT afgelast! Die kl****fransen ook, dachten we toen.

Dat spotten dus ook heel anders kon zijn dan je je voorgesteld had, wist ik toen meteen, niet één foto! Teleurgesteld, maar ondanks alles toch wel veel lol gehad, terug naar huis. "Zullen we nog effe langs Luxemburg-Findel rijden? Misschien staat daar nog wat leuks".

En ja, hier troffen we de twee keizerlijke 747's aan, toch nog iets van een buit na zo'n 1100 kilometer karren.

Waar staat die Japanse 747 nu ergens...? (Luxemburg-Findel, 1997, Eric Schel)

Marco de Rijk

VIJFSTERRENSLAAPPLAATS

Tijdens een spotters/backpackerstrip is het vaak de uitdaging om zo goedkoop mogelijk de dagen door te brengen, maar vooral om goedkoop te slapen. In onze ogen vijfsterrenslaapplaatsen, alleen moest je deze sterren wel zelf meebrengen van thuis.

Tijdens de acht weken durende Interrailtrip in 1991 van Willem en mij werden al diverse slaapplaatsen gebruikt, zoals slapen onder vrachtauto's, in huizen in aanbouw, in hooischuren, op aanhangwagens onder een afdak, in oude treinwagons, in berghutten en zo nog vele meer.

In 1991 waren we in Kalamata en het was niet gemakkelijk een geschikte slaapplaats te vinden. Iemand vroeg ons wat we zochten, we vertelden wat we wilden en hij kwam met het goede idee om te gaan slapen in een oude treinwagon. Zodoende zochten we een oude maar wel schone treinwagon, waarvan we de deuren dicht konden schuiven. Al snel werd een oude goederenwagon gevonden waar we de nacht in doorbrachten.

Tien jaar later waren we weer terug in Griekenland, tijdens onze voor vijf jaar geplande spottersstrip rondom de wereld. In onze ogen was Griekenland (in het kader van F-4's en A-7's kon dit land niet geschrappt worden) aardig duur geworden, dus moest ook hier geld bespaard worden.

We schrijven augustus 2001 toen we vroeg in de avond in Thessaloniki arriveerden. Ook deze avond was het weer de vraag waar we die nacht zouden gaan slapen. Na enige tijd brainstormen kwam er een oude oplossing in ons op: juist ja, de oude treinwagon.

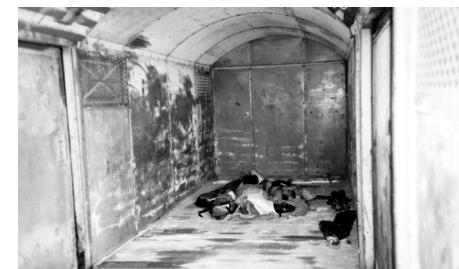

Ons vijfsterrenhotel, waarvan wij dachten dat hij al wfu was...

Het was nog redelijk vroeg in de avond en we hadden zodoende tijd genoeg om alvast rond te gaan kijken naar een mooie vijfsterrentreinwagon. Het treinstation van Thessaloniki is uiteraard veel groter dan dat van Kalamata, m.a.w. meer keuze in wagons. We vonden al vrij snel een geschikte goederenwagon, maar besloten eerst wat eten te gaan scoren voordat we ons wiegje indoken.

Het zal rond tien zijn geweest toen we teruggingen naar onze slaapplaats. We klommen in de wagon, maakten onze bedjes klaar en enige tijd later lagen we lekker te slapen. Ik denk dat we na nog geen dertig minuten weer wakker werden omdat we stemmen en voetstappen bij de wagon hoorden. Shit wat is dit? De stemmen klonken heel dichtbij en men begon met een hamer op 'onze' wagon te slaan. We zaten rechtop en klaarwakker af te wachten wat er ging gebeuren. Enige minuten later beseften we wat er aan de hand was toen ze de wagon aan de trein hingen en deze begon te rijden. Shit, dit is dan wel een oude wagon maar nog steeds in gebruik. Snel kropen we uit de slaapzakken, pakten onze spullen bij elkaar en nog steeds tijdens het rijden openden we de deur. We moesten eruit en zo snel mogelijk, het was wachten tot de trein zou stoppen zodat we eruit konden springen. Na enkele honderden meters stopte de trein om zo van spoor te wisselen en konden we er uit springen. Daar stonden we dan, rugzak op de rug, rugzak op de buik, slaapzak onder de arm in onze onderbroeken op het rangeerterrein. Het mooiste moment was toen de trein terug begon te rijden en de machinist ons zag staan. We zwaaiden vriendelijk met een big smile op het gezicht en zijn ogen werden groter en groter. Het was voor ons tijd om maar weer eens te gaan wandelen.

We vonden vrij spoedig een echte wfu wagon waar we onze nacht in doorbrachten, en droomden alvast van de operationele Dakota's van de volgende dag op Sedes. Later werden nog vele alternatieve slaapplaatsen gevonden (vraag de bouwvakkers in een huis in aanbouw in Larissa maar, die de volgende morgen wilden beginnen met werken).

...en toen werd het deze. Deze bleef gelukkig wel op z'n plek staan.

Groetjes en slaap lekker,
Pieter Jansen